

Biblická hodina – 23.07.2026

Suspírium: „Hospodin, Boh mojej spásy, k tebe volám dňom i nocou. Kiež moja modlitba prenikne k tebe,...“ (Ž 88,2-3a) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 146: „Chváliť budem Hospodina...“

Modlitba: Milosrdný nebeský Otče náš! Chváli Ťa naša duša, lebo Ty si živý Boh. Spolu so žalmistom vyznávame, že Ťa chceme chváliť po všetky dni svojho života. Predsa však musíme priznať, že svoju dôveru často vkladáme do ľudí, okolností alebo do vlastných síl viac než do Teba. Strach a starosti bývajú v našom srdci silnejšie než vďačnosť a dôvera. Odpusť nám to. Ďakujeme Ti, že Ty nie si ako človek, ktorého sila i plány pominú. Ty zostávaš naveky. Si verný svojim zaslúbeniam, zastávaš sa utláčaných, dávaš chlieb hladným, pozdvihuješ sklúčených a nezabúdaš na tých, na ktorých svet zabudol. Ďakujeme Ti za Ježiša Krista, v ktorom sa zjavilo Tvoje milosrdenstvo. V Ňom slepí dostali zrak, spútaní boli oslobodení, chorí uzdravení a chudobným bolo zvestované evanjelium. Ďakujeme, že aj dnes je ten istý Pán prítomný medzi nami skrze svoje Slovo a Ducha Svätého. Keď teraz otvárame Sväté Písmo, prosíme, otvor aj naše srdcia. Daj, aby sme tomuto žalmu nielen porozumeli, ale podľa neho aj žili. Posilni našu vieru, aby sme svoju nádej skladali jedine v Teba, a uč nás oslavovať Ťa celým svojím životom. Prosíme, kraľuj medzi nami aj teraz, lebo jedine Tebe patrí všetka sláva. Amen.

Biblický text: Kniha Žalmov 146. kapitola: „**Haleluja! Chváľ, duša moja, Hospodina! Chváliť budem Hospodina, kým žijem, hrať a spievať budem svojmu Bohu po celý život. Nespoliehajte sa na kniežatá, na človeka, lebo nemôže pomôcť. Keď vyjde z nich duch, vrátia sa do zeme, v ten deň padnú ich plány. Blahoslavený ten, komu pomáha Boh Jáкова, kto sa spolieha na Hospodina, svojho Boha. On utvoril nebo, zem, more a všetko, čo je v nich. On zachováva vernosť naveky. On obhajuje právo utláčaných, hladným dáva chlieb. Hospodin vyslobodzuje väzňov. Hospodin dáva slepým zrak, Hospodin dvíha sklúčených, Hospodin miluje spravodlivých. Hospodin chráni cudzincov, ujíma sa siroty a vdovy, ale marí zámery bezbožníkov. Hospodin bude kraľovať naveky. Sion, tvoj Boh bude vládnuť z pokolenia na pokolenie. Haleluja!**“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Žalm 146 patrí medzi chválospevy. Jeho hlavným posolstvom je, aby človek nevkladal svoju dôveru do pozemských vládcov, ale do Boha, ktorý je naveky verný a stará sa o svoj ľud.

Verše 1 – 2 – Chváľte Hospodina!

„Haleluja! Chváľ, moja duša, Hospodina! Budem chváliť Hospodina, dokiaľ budem žiť.“

Žalm sa začína osobným rozhodnutím: autor chce počas celého svojho života chváliť Boha. Rozhodnúť sa je ľahké, uskutočniť to je oveľa ťažšie. Kto je predmetom mojej chvály a vďaky? Na koho sa obraciam, keď je ťažko a horko na duši i na tele, alebo keď sa všetko vydarí? Namiesto ustarostenosti – vďačnosť. Namiesto neustáleho premýšľania – chvála. Aké krásne by bolo prežiť celý svoj život tak, aby sme až do posledného dňa chválili Hospodina!

Verše 3 – 4 – Nedôverujte ľuďom!

„Nespoliehajte sa na kniežatá ani na človeka, ktorý nemôže spasíť.“

Priateľstvo je na stránkach Svätého Písma veľkým požehnaním, ale iba jeden Priateľ zostáva naveky – Ježiš Kristus. Dôvera vložená do ľudí má svoje hranice. Ľudskí vodcovia a mocní tohto sveta sú pominuteľní. Zomierajú a ich plány sa končia. Skutočnú a trvalú istotu nedáva človek, ale Boh, Ktorý stojí nad všetkým. Človek je stvorením, Stvoriteľom je Hospodin, okrem ktorého niet iného Boha.

Verše 5 – 7 – Blahoslavený je ten, kto dúfa v Boha

Boh je Stvoriteľ neba i zeme. Je naveky verný, zastáva sa utláčaných, dáva chlieb hladným a vyslobodzuje väzňov. Jeho každodenným dielom je zachraňovať život. Neudržiava vzťahy založené na vypočítavosti. Nasledovať Ho znamená požehnanie, život a uzdravenie. Vyvoliť si Ho znamená hojnosť – nielen dostatok chleba. Zostať pri Ňom znamená zakúšať Jeho milosrdenstvo. Dúfaš jedine v Neho, milá sestra? Závisíš iba od Neho, drahý brat? Prijímaš od Neho uzdravenie tela i duše, milá sestra? Držiš sa Ho celým srdcom? Priľneš k Nemu celou dušou?

Verše 8 – 9 – Božia starostlivosť

Hospodin otvára oči slepým, pozdvihuje zohnutých, miluje spravodlivých, chráni cudzincov, podporuje siroty a vdovy, no cestu bezbožných marí. Tieto slová jasne ukazujú Božiu zvláštnu starostlivosť o slabých a bezbranných. Ježiš už na začiatku svojej verejnej služby vzťahoval tieto slová Písma na seba, keď v synagóge čítal zvitok z Knihy proroka Izaiáša: *„Duch Pánov je nado mnou, pretože ma pomazal zvestovať evanjelium chudobným; poslal ma vyhlásiť zajatým prepustenie a slepým navrátenie zraku, prepustiť utláčaných na slobodu a vyhlásiť milostivý rok Pánov.“* (Lk 4,18–19) Keď bol Ján Krstiteľ vo väzení a poslal k Ježišovi svojich učeníkov, Ježiš im odpovedal: *„Choďte a oznámte Jánovi, čo počujete a vidíte: slepí vidia, chromí chodia, malomocní sú očisťovaní, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa zvestuje evanjelium. A blahoslavený je ten, kto sa nado mnou nepohorší.“* (Mt 11,4–6)

Naplnenie Žalmu 146 v službe Ježiša Krista

Žalm 146

Naplnenie v Ježišovej službe

„Dáva chlieb hladným.“ Nasýtenie päťtisíc (Mt 14,13–21; Mk 6,30–44) a štyritisíc ľudí (Mt 15,32–39; Mk 8,1–10).

„Hospodin vyslobodzuje väzňov.“	Oslobodenie ľudí posadnutých nečistými duchmi (napr. Mk 1,21–28; Mk 5,1–20).
„Hospodin otvára oči slepým.“	Uzdravenie Bartimeja (Mk 10,46–52) a človeka slepého od narodenia (Jn 9).
„Hospodin pozdvihuje zohnutých.“	Uzdravenie zohnutej ženy (Lk 13,10–17).
„Zastáva sa utláčaných.“	Uzdravenie malomocných (Lk 17,11–19) a podobenstvo o nespravodlivom sudcovi (Lk 18,1–8).

„Utláčaní“ označujú predovšetkým ľudí, ktorí trpia nespravodlivosťou, biedou alebo nesú ťažké bremená. Ježišove uzdravenia a oslobodenia preto nádherne ilustrujú to, čo Žalm 146 hovorí o Božom milosrdenstve. To, čo Žalm 146 hovorí o Hospodinovi, Ježiš zviditeľnil počas svojej pozemskej služby. Dával chlieb hladným, otváral oči slepým, pozdvihoval zohnutých, očisťoval malomocných, oslobodzoval trápených a tým zjavoval Božie milosrdenstvo i moc Božieho kráľovstva.

Verš 10 – Hospodin kraluje naveky

„Hospodin bude kralovať naveky... Haleluja!“

Žalm sa končí tou istou výzvou, ktorou sa začína: chváľte Hospodina, pretože Jeho vláda trvá naveky.

Hlavné ponaučenia žalmu:

- Boh je spoľahlivejší než ktorýkoľvek ľudský vodca.
- Hospodin je verný, spravodlivý a milosrdný.
- Osobitne sa stará o slabých, chudobných a bezmocných.
- Dôvera v Boha prináša skutočnú nádej.
- Prirodzenou odpoveďou na Božiu dobrotu je vďačnosť a chvála.

Biblický text: Druhý list apoštola Pavla Timotejovi 3. kapitola 10-17.veršov: *„Ty si však dôsledne nasledoval moje učenie, správanie, predsavzatie, vieru, trpezlivosť, lásku, vytrvalosť, moje prenasledovania, utrpenia, ktoré ma postihli v Antiochii, Ikóniu, Lystre. Aké prenasledovania som zniesol! A zo všetkých ma Pán vytrhol. A všetci, čo chcú žiť zbožne v Ježišovi Kristovi, budú prenasledovaní. Ale zlí ľudia a podvodníci budú napredovať v zlom, budú zvädzať a budú zvädzaní. Ty však zostaň v tom, čomu si sa naučil a čo ti je zverené, veď vieš, od koho si sa to naučil, a pretože od detstva poznáš sväté Písmo, ktoré ti môžu dať múdrosť na spásu, a to vierou v Ježiša Krista. Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na učenie, karhanie, nápravu a výchovu v spravodlivosti, aby Boží človek bol dokonalý a pripravený na každé dobré dielo.“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Apoštol Pavol sa v Druhom liste Timotejovi prihovára svojmu milovanému učeníkovi už na sklonku svojho života. Vie, že jeho pozemská služba sa čoskoro skončí, a preto mu neodovzdáva iba rady, ale ako príklad predkladá celý svoj život. Pre kresťana nestačí poznať správne učenie. Život a učenie musia byť vo vzájomnom súlade. Vierohodnosť sa začína tam, kde človek žije to, čo aj zvestuje. Timotej Pavlovo učenie nielen počúval, ale s ním dlhé roky aj žil. Poznal jeho spôsob života, videl jeho rozhodnutia, zakúsil jeho vieru, trpezlivosť, lásku i vytrvalosť. Bol tiež svedkom jeho prenasledovaní a utrpenia. Pavol mu tým pripomína, že učeníctvo neznamena iba osvojenie si poznatkov, ale prijatie určitého spôsobu života. Teraz, keď sa jeho učiteľ čoskoro odoberie k Pánovi, Timotejovou úlohou nie je podľahnúť malomyselnosti, ale verne pokračovať v diele. Štafetu musí prevziať on.

Apoštol uvádza duchovné vlastnosti, bez ktorých niet kresťanskej služby. Prvou je viera, Boží dar, ktorý človeka zachováva za každých okolností. S vierou sa spája trpezlivosť. Tá je mimoriadne dôležitá vo vzťahu k tým, ktorí zabúdili alebo ešte len hľadajú pravdu. Po trpezlivosti nasleduje láska, ktorá je naplnením kresťanského života. Ako Pavol píše v Prvom liste Korinťanom: „A tak teraz zostáva viera, nádej a láska, tieto tri; no najväčšia z nich je láska.“ (1Kor 13,13) V tomto úseku však namiesto nádeje vystupuje do popredia vytrvalosť, pretože bez vernosti Kristovi nikto nedosiahne odmenu, ktorú Boh pripravil svojim verným.

Pavol nezamlčuje ani utrpenie. Pripomína udalosti zo svojej prvej misijnej cesty v pisídskej Antiochii, Ikóniu a Lystre, kde musel znášať prenasledovanie a mnohé súženia. Timotej sa k nemu neskôr pripojil, a tak na vlastné oči videl, akú cenu treba zaplatiť za službu Kristovi. Apoštol sa však na tieto udalosti nepozera s horkosťou, ale s vďačnosťou vyznáva: „Zo všetkých ma Pán vyslobodil.“ Boh totiž nie vždy chráni svoje deti pred utrpením, ale zachováva ich uprostred utrpenia. Istota veriaceho človeka preto nespočíva v neprítomnosti problémov, ale vo vernosti Boha.

Cesta nasledovania Krista vždy zahrňa aj kríž. Nie naše utrpenie nás zachraňuje, lebo spasenie je možné jedine skrze smrť a zmŕtvychvstanie Ježiša Krista. Na ceste učeníctva sa však skúškam a utrpeniu nevyhneme. Nemáme sa usilovať svoj kríž odpíliť, ale ho vo viere niesť. Kresťanský život nie je životom pohodlia, ale poslušnosti. Kto nasleduje Krista, musí byť pripravený aj na to, že sa niekedy dostane do rozporu s hodnotami tohto sveta.

Pavol ďalej upozorňuje, že zlí ľudia a zvodcovia budú čoraz viac upadať do skazenosti. Budú zvädzať iných, pričom sami zostanú oklamaní. Navonok sa môže zdať, že sú úspešní, no ich cesta napokon vedie do záhuby. Cesta veriaceho je však cestou vernosti. Timotej nemá hľadať nové učenia, ale zostať pevný v tom, čo prijal od Boha.

Apoštol osobitne zdôrazňuje význam duchovného dedičstva. Timotej neprišiel k viere sám od seba. Na jeho duchovnej výchove sa podieľali jeho stará mama Lóis,

matka Eunika, starší cirkevného zboru i samotný apoštol Pavol. Viera sa odovzdáva z pokolenia na pokolenie. Preto nie je hanbou učiť sa. Nie je hanbou získavať poznanie viery. Nie je hanbou učiť sa od tých, ktorí nás na ceste viery predchádzajú. Skutočnou hanbou je odvrátiť sa od pravdy.

Timotej poznal Sväté Písmo už od detstva. Akým veľkým darom je, keď človek môže vyrastať so Slovom Božím ako prirodzenou súčasťou svojho života! Biblické príbehy počúvané v detstve, verše naučené naspamäť, bohoslužby, stretnutia cirkevného zboru či tábory nás môžu sprevádzať po celý život. Biblická zbožnosť formuje naše myslenie, upevňuje našu vieru a chráni nás pred falošným učením. Židia to nazývali múdrosťou, Gréci múdrosť hľadali, no pre nás je Božou múdrosťou sám Ježiš Kristus.

Preto apoštol Pavol zdôrazňuje, že celé Písmo je Bohom vnuknuté. Je užitočné na učenie, karhanie, nápravu a výchovu v spravodlivosti. Božie slovo neodovzdáva iba poznanie, ale premieňa život človeka. Znovu a znovu nás skúma, odhaľuje naše hriechy, potešuje nás v našich trápeniach a ukazuje nám cestu poslušnosti. Písmo je zároveň oporou, útočiskom aj zdrojom sily. Pavol sám čerpá svoje príklady zo Starého zákona: Mojžiš, Dávid i proroci všetci ukazujú na Krista. Ani poriadok stvorenia nie je iba morálnym poučením, ale zjavením Božej vôle. Cieľom Písma nie je ospravedlňovanie seba samého, ale to, aby človeka priviedlo ku Kristovi a pripravilo ho na každé dobré dielo.

Na konci tejto časti Pavol používa zvláštne oslovenie: „Boží človek.“ V Starom zákone tak nazývali tých, ktorí ohlasovali Božiu vôľu a svojím životom predstavovali svojho Pána. Mojžiš, proroci i Dávid boli takými ľuďmi. Teraz toto oslovenie dostáva Timotej. Neznamená to výsadu, ale poslanie. Ani vodcovia cirkvi nemajú zastupovať svoje vlastné záujmy. Presbyterstvo nemá byť miestom stretu osobných záujmov, ale spoločenstvom bratov a sestier žijúcich z milosti, službou vykúpených hriešnikov.

Toto Božie slovo dnes oslovuje aj nás. Zostávame pevní v apoštolskom učení? Dovoľujeme, aby Božie slovo formovalo náš život? Sme pripravení prijať radosti aj ťažkosti nasledovania Krista? A napokon tá najdôležitejšia otázka: Sme ľuďmi Božími? Môže sa na nás Pán spoľahnúť – ten, ktorý nás svojou milosťou našiel, povolal a postavil do svojej služby? Amen.

Záverečná modlitba:

Nebeský Otče náš! Ďakujeme Ti, že Tvoje Slovo je aj dnes živé a mocné a nenecháva nás blúdiť v našich vlastných myšlienkach. Ďakujeme, že si nám znovu pripomenul, že viera nie je len o slovách, ale o živote, ktorý je zakorenený v Tebe a odráža Krista. Vyznávame pred Tebou, že je pre nás často ľahšie hovoriť o Tebe, než Ťa verne nasledovať. Neraz si radšej volíme pohodlie než poslušnosť, častejšie hľadáme svoju vlastnú pravdu než Tvoju pravdu. Prosíme, odpusť nám, keď podliehame hlasu sveta a Tvoje Slovo v nás utícha. Ďakujeme Ti za všetkých, prostredníctvom ktorých si nás priviedol k viere. Ďakujeme za rodičov, starých rodičov, kazateľov, učiteľov náboženstva, presbyterov i bratov a sestry, ktorí svojím životom vydávali svedectvo o Tebe. Daj, aby sme sa aj my stali takými ľuďmi, vďaka ktorým budú iní ľahšie nachádzať cestu k Tebe. Pane, ochraňuj nás pred pohlúdením! Daj nám pokoru, aby sme sa chceli učiť, múdrosť, aby sme rozpoznávali pravdu, a odvahu, aby sme v nej aj vytrvali. Nedovoľ, aby nás strhol meniaci sa svet, ale čoraz hlbšie nás zakoreňuj vo Svätom Písme, aby sme z neho žili, z neho čerpali silu a v jeho svetle robili svoje rozhodnutia. Prosíme, keď na nás príde skúšky, nedovoľ, aby sme zmalomyselneli. Pripomínaj nám, že si neopustil ani apoštola Pavla a ani dnes neopúšťaš tých, ktorí v Teba dôverujú. Daj nám vytrvalú vieru, trpezlivú lásku a nádej, ktorá nepramení z našich okolností, ale z Kristovho víťazstva. Pretváraj nás svojím Slovom! Karhaj nás, keď je to potrebné, naprávaj nás, keď zídeme z cesty, vyučuj nás, potešuj nás a povzbudzuj. Nedovoľ, aby sme boli iba poslucháčmi Tvojho Slova, ale aj jeho poslušnými činiteľmi. A keď príde deň, keď sa postavíme pred Teba, daj, aby sme nechceli ukazovať svoje vlastné zásluhy, ale milosť, ktorú sme prijali v Kristovi. Daj, aby sme mohli obstáť pred Tebou ako verní služobníci, ktorých Tvoje Slovo pripravilo na každé dobré dielo. Zostaň s nami, Pane náš! Zachovaj náš cirkevný zbor v pravde, posilňuj slabých, hľadaj zablúdených a uč nás žiť tak, aby náš život oslavoval Teba. Prosíme Ťa pre Ježiša Krista, vypočuj naše modlitby. Amen.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „A tak sa cirkvi upevňovali vo viere a ich počet deň čo deň rástol.“ (Sk 16,5) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 557: „Ježišu, ráč sám cestu raziť nám!“